

THE COST OF A GENERATION

Carrying the Name Forward

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: PREȚUL UNEI GENERAȚII

Astăzi nu a fost o zi ca oricare alta. A fost un răstimp în care am jelit absența tatălui meu. Am reflectat, m-am gândit la bunicul meu și, în mintea mea, le-am pus amândurora o singură întrebare: de ce m-ați lăsat singur să ocrotesc moștenirea familiei Frega și să fac din numele ei o generație?

Nora mea, Sharon, mi-a oferit umărul ei să plâng pe el. M-a consolată, conștientă că ceea ce aveam în față nu era nici o sarcină ușoară, nici una complexă, nici o lovitură de geniu, nici un act de creativitate, ci, de fapt, o misiune imposibilă. Și până atunci îmi dădusem și eu seama de asta.

Simțeam că mi se încredințase s-o duc mai departe, începând cu greutățile vieții bunicului meu, miner vreme de patruzeci de ani, și ale vieții tatălui meu, vânzător vreme de patruzeci de ani. Cât despre mine, dedicasem optsprezece ani din viața mea profesională unei mame pe care am admirat-o și am respectat-o mereu și de la care am primit fiecare lecție pe care o poate oferi o viață: lecțiile care au fost necesare ca să devin cel care sunt astăzi, deși habar n-am cine voi deveni mâine.

Ea este Mama GILLETTE.

Apoi am simțit din nou pe umăr acea mână familiară, cea care mă călăuzește și mă împinge spre lucruri de neînchipuit: o înregistrare audio pe site, apoi două ca să fac primele teste, apoi cinci ca să văd dacă sistemul rezistă, apoi zece, în mai multe limbi, ca să vorbesc oamenilor.

Și de ce toate acestea?

America era casa mea, chiar dacă în acest moment nu mi-am ales încă o destinație precisă. Franța fusese casa familiei bunicului Camp.

India era locul de naștere al liderului mondial al mărcii, un pionier care pășea pe

urmele atâtor americani dinaintea lui.

Brazilia, în schimb, oferise cea mai bună femeie pe care o putea da, ajutând la transformarea unei mărci născute pentru bărbați și dedicate lor într-o adevărată recunoaștere a femeilor, după o sută treizeci de ani de istorie. La urma urmei, aproape mereu femeile iau deciziile de cumpărare, iar fără ele nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil astăzi.

Și, în sfârșit, Italia, cu mandolinele și chitarele ei, instrumentele cele mai îndrăgite pentru serenadele de sub balcoane, cântate la cererea îndrăgostiților. Iar dirijorii acelor serenade au fost mereu aceiași doi bărbați: tatăl meu și bunicul meu.

Neuitații Frega.

M-am uitat la fotografiile lor și am continuat să plâng. Din fericire eram singur, pentru că oaspeții plecaseră la mare.

Apoi a venit surpriza zilei: să pun pe pagina Contact un videoclip de opt minute cu mine, fără sonor.

Dar ce însemna asta?

Nu am reușit să înțeleg și poate că nu voi înțelege imediat. Dar sunt sigur că voi înțelege mai târziu, cum se întâmplă adesea.

Între timp, am renunțat la muzica de pe YouTube care m-a însoțit ani de zile la birou și de astăzi ascult în schimb muzica propriului meu site. Mi-a devenit ciudat de familiară, ca și cum aș fi cunoscut-o dintotdeauna, aproape ca și cum aș vrea să mă conving că este un imn dedicat celor care nu mai sunt.

*Adio, bătrânii mei.
Ferdinando*